

Hvad er en rigtig uddannelse? Det spørgsmål har jeg stillet mig selv og jeg ved at der er andre unge der også har stillet det. For mig er den rigtige uddannelse, en FGU-uddannelse. Så den vil jeg tale om her idag.

Jeg valgte en FGU-uddannelse for 2 år siden, med det formål at bestå min matematik-eksamen. Men min daværende UU-vejleder og kontaktlære troede ikke på at jeg kunne klare det. Forklaringen var at jeg ikke kunne klare at tage eksamen, og at jeg ville få et decideret nederlag.

Jeg valgte at prøve alligevel og selvom det var en stor udfordring lykkedes det mig at bestå min eksamen. Udover det fik jeg lov til at repræsentere min skole ved at være formand for elevrådet, og senere blev jeg også fælleselevrådsformand og det betød at jeg, blev en del af bestyrelsen på FGU-Vestegnen. Så de tog fejl!

Jeg lærte som formand at min og andre FGU'er var hårdt ramt. Vi havde ikke penge til udstyr, som produktionslinjerne havde brug for. Vi kunne ikke engang komme på ture ud af huset. Der var ikke engang penge til at ansætte ekstra lærere til at undervise, hvis de lærere vi havde var syge eller forhindrede i at måtte vi blive hjemme.

Da jeg så de problemer, besluttede jeg at gøre mere for FGU-skolerne rundt om i landet. Derfor blev jeg en del af Modstrøm FGU-elevers organisation, som jeg også repræsenterer her idag.

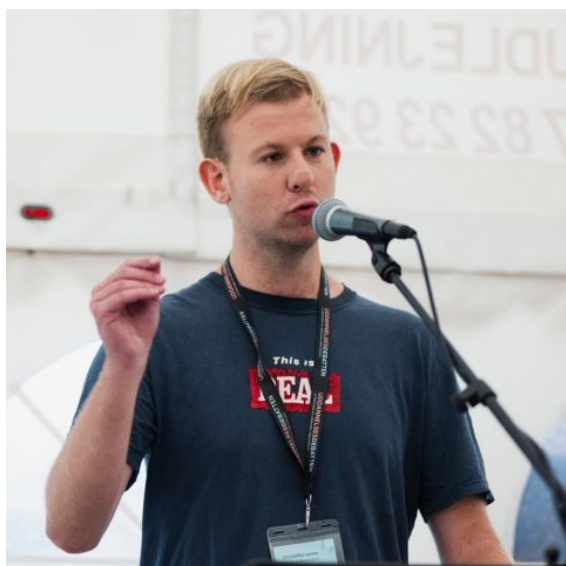
Men er der så noget godt ved en FGU-uddannelse? Ja det er der! Der er nemlig mange unge der har haft en svær skoletid og generelt bare har haft det svært, som finder ro og en glæde ved tage en FGU-uddannelse. Ja at de havde fundet et sted hvor de har følt sig hjemme. Nogle har endda fundet en ny vej som er den rigtige for dem.

Derfor håber jeg at der kommer mere fokus FGU-uddannelserne end der har været, fra både politikere i kommunerne og i

Folketinget. Fordi FGU er en rigtig uddannelse mod en bedre fremtid.

Tak for ordet!

Christoffer Larsen

Hej. Jeg hedder Helena Hingebjerg. Jeg er 22 og jeg kommer fra Svendborg, men bor og studere i Holstebro. Jeg studerer til social/specialpædagog og er færdig til januar.

Jeg er meget nervøs. Og det kom jeg sådan til at tænke over; hvordan det kan være?

For jeg bliver jo ikke bedømt...

Jeg tror jeg bliver så nervøs fordi jeg er vant til at min tale ender med et tal...

Og hvis det tal ikke er 12, så er jeg ikke dygtig nok.

I kender det sikkert fra samtaler med jeres børn, jeres elever, jeres studerende. De skal op til 5-6-7 eksamener med et par dages mellemrum og hvad nu hvis de får et lavt tal? En dårligt KARAKTER. En vurdering af deres præstation, der definerer deres værd...

Præstationskulturen, som vi kender den.

Den kommer af et politisk fokus på konkurrencedygtighed.

Så ord som vækst og økonomi er der taget hensyn til og lagt fokus på... Men hvad er det egentlig vi skal have så travlt med? Hvem er det vi skal konkurrere imod? Og på hvis vegne?

Vi er jo danskere og det vil sige at vores karakterer, uddannelsesvalg og indkomst inkluderes i de danske statistikker, som bliver sammenlignet med andre lande. Men er det fair? Er det fair at sammenligne mig, jeres børn, jeres elever, jeres studerende med resten af verdenen?

Vurderingskultur – sammenligningskultur - præstationskultur

Jeg står her foran jer og har fået lov til, at holde en tale på vegne af "ungdomssporet".

Og jeg ved godt, at jeg formentlig er yngre end gennemsnitsalderen i dette lokale, men alt er også relativt. Som sagt er jeg 22. Men jeg er også færdiguddannet i en bachelorgrad lige om lidt og det kalder, trods alt, på en eller anden form for erfaring...

Jeg har, ligesom alle jer, gået 10 år i folkeskole. Derefter tog jeg 3 år på gymnasiet og nu har jeg snart færdiggjort 3,5 års videregående uddannelse. Det er 16,5 år.

16,5år ud af 22.

Det må, som sagt, kalde på noget der ligner erfaring.

Jeg begyndte at få karakterer som 7-årig. Jeg blev både vurderet "langt over middel", "middel" og "langt under middel". I stedet for at blive anerkendt for det jeg lykkedes i, så blev der i stedet sat stort fokus på min "langt under middel og middel" status. For dem skulle der gøres noget ved. Det var ikke godt nok, heller ikke selvom jeg var dygtig til noget andet, nej, jeg skulle brilliere i alt. Og ikke kun mig, men alle mine klassekammerater og sikkert også alle jeres børn, elever og studerende.

Jeg har efterhånden været op til mange eksamener.

Og jeg er pisse nervøs, hver eneste gang. Fordi endnu engang skal det vurderes om hvorvidt jeg lykkedes eller ej via et tal på en hjemsgående 7-trinsskala.

Og jeg burde måske være mere end tilfreds med 4, 7 eller 10.

Alligevel er det som om, at hvis ikke der står 12 på mit eksamensbevis, står der heller ikke 12 på mig.

Vi vurderer hele tiden.

Vi vurderer hinanden og vi vurderer os selv. Og hvis jeg skal bede jer om at tage en ting med fra min tale, så er det altså at sætte en stopper for vores mega latterlige og absurde vurderingskultur. For vi er nemlig alle sammen med til at skabe og fodre den.

Som der blev sagt i går, til velkomsten, så ser vi det når forældre lægger et Facebook opslag op, hvor der står noget der kan oversættes til "mit barn har fået topkarakter = stolt". Det er ikke så tit vi ser "mit barn var tro mod sig selv" eller "mit barn hjalp et andet menneske i dag" eller lign. Det er nemlig ikke det vi roser. Vores succes skal kunne måles, vejes og dokumenteres og vores værdi i samfundet gælder ud fra det. Andres vurderinger.

Og hvor er det ærgerligt. Spildt potentiale. Og alt sammen fordi vi skal være hurtigere, bedre og rigere end resten af verdenen. Og denne politiske agenda påvirker vores samfund til at have konkurrencefokus, karaktervigtighed og en vurderingskultur.

Så...

Hvordan ser fremtidens uddannelse ud, hvis I spørger mig?

Fremtidens uddannelse bedømmer ikke et helt menneske ud fra en talskala på en halv time.

Og så vil jeg gerne stille et spørgsmål til jer:

Spørgsmålet, som jeg synes vi skylder hinanden, som jeg skylder mig selv og som I skylder jeres børn, jeres elever og jeres studerende er:

Hvad er vigtigst?

Er det konkurrencedygtighed, økonomi og kvantitet?

Eller er det trivsel, arbejdsglæde og livskvalitet?

Helena Hingebjerg

Hej og tak fordi I er kommet for at lytte på ikke kun mig, men også resten af ungdomssporet

Jeg hedder Ida og er i gang med en uddannelse som baker. Jeg kommer fra en lille bitte by i Thy der hedder Amtoft og gået i skole i nabobyen Vesløs. Jeg har altid været god i skolen og faktisk også godt kunne lide at være i skole. Det område jeg kommer fra, er dog meget erhvervs præget og det kunne jeg mærke.

Efter 9 klasse tog jeg et år på efterskole hvor jeg fandt ud af at jeg ville have en erhvervsuddannelse mere specifikt en uddannelse som baker. Da jeg dengang fortalt det derhjemme var det support for dette men kommentaren "hvad så med gymnasium, du jo så dygtig i skolen" denne kommentar sad altid i baghovedet

Jeg kontakter min uddannelses vejleder på min efterskole, og forklare hende mine tanker. Hun kigger på mig og siger EUX. Jeg kendte ikke til EUX før hun fortalt mig om denne uddannelses form. Jeg havde kun hørt om de 2 "almindelige" former for uddannelse: gym og EUD. EUX'en giver mig mulighed for at nørde med både hævning af dejen men også argumentation og retorik.

Mange kender ikke til EUX som en uddannelses form, jeg møder ofte svaret hvad er det når jeg fortæller jeg tager en EUX-uddannelse, jeg forstår godt hvorfor så få ved hvad EUX er da uddannelsesformen først kom til i 2010

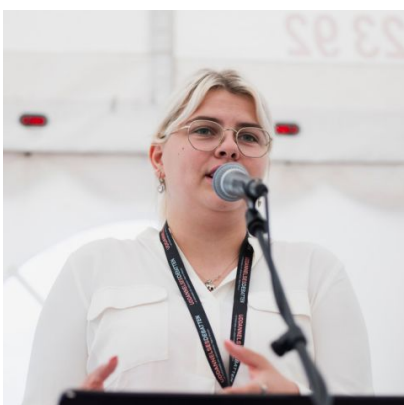
Jeg forstår bare ikke hvorfor jeg først hørte om denne uddannelsesform i 10 klasse. Jeg burde havde fået fortalt om den sammen med gym og EUD, og det bure andre unge også for der er andre end mig der står i sammen situation som jeg gjorde den gang

Dette skal der mere fokus på, og den eneste måde at gøre det er at snakke og forklare om EUX. ALLE skal kende til en EUX så alle kan vælge at tage den. For en EUX er det bedste fra begge verdner

Og derfor vil jeg opfordre alle der kender en ung der skal til at vælge uddannelse og videre ind i uddannelsessystemet til at snakke om muligheden ved en EUX

Tak

Ida Bundgaard
Larsen

Hej:) Jeg hedder Isabella, og jeg blev student til sommer og har nu sabbatår.

Jeg har altid været meget glad for at gå i skole, så jeg var faktisk længe i tvivl om, om jeg ville direkte videre på universitet, eller om jeg ville tage et år til at træde ud af uddannelsessystemets hamsterhjul. Derfor ventede jeg til allersidste frist d. 3. august med at takke nej til min studieplads, og jeg er meget glad for den beslutning i dag. For jeg har alligevel formået at forme min hverdag omkring uddannelse som lærervikar på min gamle folkeskole, og som lektiehjælper for tre dejlige og meget forskellige elever.

Det betyder, at jeg for første gang har set de udfordringer, som folkeskolen kæmper med, fra det andet perspektiv [...]. Som underviser i klasselokalet og som lektiehjælper.

JEG KAN SE, at børn i 0. og 1. klasse, ikke får den støtte, de har brug for. For selvom pædagogerne er overbevist om, at de har diagnoser, er de endnu ikke blevet udredt, og derfor må de ikke få en støttepædagog. Og det går ikke kun udover det enkelte barn, men hele klassens læringsmiljø.

JEG KAN SE, at de børn, der modtager lektiehjælp – som jeg vel og mærke selv yder – er fagligt stærke og kommer fra ressourcestærke hjem, og ikke er dem, der har allermest brug for det [...].

Jeg er sikker på, at mange er jer, der sidder blandt publikum har hørt eller læst i medierne, at 20% forlader folkeskolen uden at kunne læse eller regne ordentligt [...] 20% [...]. Det er så skræmmende [...]. Der er en kæmpe gruppe af elever, der bliver glemt [...]. Og jeg er sikker på, at det ikke behøvede, at være sådan.

Og når jeg kigger ud på jer, kan jeg forestille mig, at mange af jer har børn, som enten går eller har gået i skole, og nogle af jer har nok valgt at sende dem på privatskole. Det kan der være mange grunde til, men jeg gætter på, at den øgede privatisering af grundskolen er et udtryk for, at ressourcestærke forældre frygter, at deres børn ikke lever op til deres fulde potentiale i folkeskolen. Der er som sagt også rigelige problemer at vælge imellem, så den bekymring forstår jeg godt.

Lige nu har vi et uddannelsessystem, der styrker de stærke og svækker de svage [...]. Og hvor VILLE jeg bare ønske, at vi havde alle med; at vi havde en folkeskole, hvor de svageste elever blev løftet fagligt, så alle, der gik ud af folkeskolen kunne læse og regne; at vi havde en folkeskole, hvor børn med diagnoser fik den støtte, de har brug for; at ingen forældre fandt det nødvendigt at betale for at sende deres børn på privatskole eller give dem lektiehjælp; at alle elever levede op til deres fulde potentiale.

Så lad os skabe en folkeskole, vi allesammen kan være stolte af.

Tak for jeres tid.

Isabella Madsen

Jeg hedder Lærke, er 18 år og er EUX kok elev fra Struer.

Jeg holder den her tale fordi vi har store problemer med uddannelsessystemet hvor af også en stor del er noget jeg og mange andre unge døjer med i hverdagen. Det er et uddannelsessystem der laver et ubalanceret samfund, som kun belønner kassetænkning. Vi har ingen identitet og slår ned på nytænkning.

EUX der er en forholdsvis ny uddannelse bliver set en del ned på fordi vi ikke bare er samme gamle, og ikke helt er gymnasial og ikke helt erhvervsuddannelse, hvilket jeg har oplevet gør at man mangler et sted at høre hjemme.

Der er generelt et syn fra samfund og forældre, at erhvervsuddannelse er dem man tager kun hvis man ikke har høje nok karakterer til det gymnasiale.

Som EUX har jeg så også oplevet at de erhvervs lære vi havde der skulle hjælpe os og bakke os op, kom med kommentere som vi ikke er nok værd, fordi vi ikke vægter faget først. Når så vores eget erhverv ser ned på os er det svært at se en fremtid og en forbedring.

Der er dog en forbedring i tal og i kvalitet af lærer, så det ser ikke helt sort ud, men vi har stadig lang vejs tilbage.

Næsten alle erhvervsuddannelser har arbejdsgaranti fordi der er mangel alle steder. Fra erhverv og stat hører vi kun klagesang om manglen de ser, men ingen handling og opbakning.

Dem der så siger ja til uddannelsen og giver det et forsøg, bliver ikke fastholdt fordi EUX ikke er prioriteret og til side sat. Jeg har selv oplevet at vi startede som en klasse på knap 30 EUX-elever, hvor vi nu er helt nede på 7, fordi EUX ligesom bliver skubbet ud af begge lejre.

I hører den her tale fordi, ungdommen taler højt og kan tale for os selv. Men det er jer der kan lave ændringerne, det er jer der skal give hinanden det skub.

Vi kan ikke gøre det alene vi har brug for jer der kæmper med os.

Vi har brug for at alle kæmper for at uddannelserne bliver lige, og ingen bliver ned prioriteret. Men også brug for at folkeskolerne, kernen af uddannelsessystemet, ikke kun forbereder til gymnasiet, men forbereder en til at have frie tøjler til at vælge og at man er klædt på til at vide hvad muligheder man har.

Her har jeg også at vi mangler at der er en nysgerrighed i folkeskolen der ik kun rækker til karakteren, men også som sagt klæder en på til at tag et valg, og ikke slukker ens nysgerrighed.

Selv har jeg oplevet at når man imødekom kravene så var det nok, hvis man fik 12 var det nok. Hvis man så her higede efter at lære mere udenfor skemaet, fx at opleve adrenalinen som kok eller muligheden for at nørde som tømrer, fik man at vide det havde vi fritiden til.

Verden kan ikke overleve kun på STX osv. Verden kan heller ikke kun leve af erhvervsuddannelser, det er ikke der jeg er på vej hen.

Vi skal have et balanceret samfund, med lige fokus på alle uddannelser og individer. Vi har brug for et balanceret samfund med akademikere og erhvervsuddannede, vi kan ikke klare den med kun den ene.

Derfor skal vi fremadrettet bruge mere tid på at kæmpe for lighed og frihed til at vælge hvad man vil, og er klædt på til det, ikke bare vælge i flok.

Lærke Juhl Skov
Vesterager

Hej jeg hedder Mariya. Jeg er 22 år 5.semester pædagogstuderende fra Campus Silkeborg i Ikast. Jeg er født og opvokset i Malaysia med en dansk mor og en Eurasien far. Jeg flyttet til Danmark for lidt over 4 år siden, i det tidsrum har jeg brugt 6 måneder på VUC og 2 år på HF, på Th Langs i Silkeborg og nu står jeg her.

Jeg vil gerne begynd min tale med at sige tak, (pause) det virker måske lidt skørt med jeg har en god forklaring på det. Jeg siger blandt andet tak fordi jeg synes i fortjener det. I fortjener en tak for at være her. Det viser mig og resten af os unge som er her i dag at I ville os gerne og at uddannelse og fremtiden betyder ligeså meget for os som det gør for jer. Jeg siger også tak fordi jeg kommer fra en kultur hvor man deler meget ud af sig selv og er generelt taknemlig.

Jeg tror på at give gaver, ikke så meget de fysiske gaver (det koster penge) men her mener jeg mine ord og tanker skrevet til jer og kun til jer, så værsgo og ta' imod min gave.

Jeg vil nu selv sige at jeg er typen som blander mig i næsten alt det der sker på min campus og generelt VIA både studenterpolitisk og socialt. Det gør jeg af den simple årsag, (pause) fordi jeg kan.

Jeg gør det også fordi jeg synes det er vigtigt (pause) at vi som en del af samfundet burde være der mere for hinanden og især på uddannelserne.

Det her har jeg valgt at sige til jer fordi I sidder her som dem med evnen og magten til at bringe det på dagsorden.

Når det så er sagt så ved jeg at det ikke er en lette opgave og jeg regner ikke med at I løser den i morgen fordi jeg kan ikke alene give jer løsningen. Løsningen er noget vi sammen skal have fundet (pause) og det ved jeg vi kan.

Jeg har personligt lagt mærke til at vi i DK ikke er specielt god til at være der for hinanden og vores uddannelse. (pause)

Vi går alt for meget op i hele "noget for noget" kulturen og det synes jeg er ærligt (pause)

fordi hvis jeg har mere af noget du har mindre af, så kan jeg lige så godt dele det med dig.

Der gik ikke længe fra jeg startede i Ikast til jeg lært om studenter politik, især om Studenterrådet i VIA. (pause)

Her fandt jeg hurtigt ud af at der var en masse voksne mennesker som meget gerne vil høre hvad vi har at sige ude i Ikast, så det meldt jeg mig til som den første fra Ikast (pause) fordi jeg kun.

Jeg havde tid og overskud til det, så hvorfor ikke.

Jeg synes det er vigtigt at man deler sine tanker og problemstillinger fordi heller det end og miste chancen og fortryd det bagefter. (pause)

Jeg har i løbet af de sidste 4 år mødt alt for mange som har sat på deres hænder og har holdt sig tilbage fordi de var bange (pause)

Bange for hvordan andre vil tag det eller måske gider de bare ikke fordi de tænker, hvorfor skal jeg det?

Så her er min udfordring til dig, hvem ende du er og hvad du laver. (pause) Hvis vi kan være fælles om fodbold og sang (pause) hvorfor kan vi ikke være fælles om uddannelse?

Hvis vi begynder allerede i dag og tænk lidt mere os og mindre dit og mit er jeg sikker på at vi kan løse denne problematik.

Hvis vi sammen kan fokusere på at være der lidt mere for hinanden på vores uddannelse
så kommer vi til at kunne rykke meget mere end vi gør i dag

Tak

Mariya Van Geyzel

Da jeg var 5 var der intet jeg glædede mig mere til, end at komme i skole. Jeg kiggede på verden omkring mig, træerne som tårnede over mig, gruset under mine fødder og spurgte hver eneste dag - hvorfor er det sådan? Det bedste jeg vidste var et voksent menneske der mødte mig i øjenhøjde, og ville udforske den spændende verden med mig. Netop derfor glædede jeg mig uendeligt meget til at starte i 0. klasse. For nysgerrighed og lysten til at vide mere og mere, måtte da være grundstenene i vores fælles skole? Et eller andet sted, er der gået noget galt.

Mit navn er Neo, og jeg er i gang med et sabbatår efter at have færdiggjort en HF i sommers. Jeg gik fra dimmisionssalen med et upåklageligt eksamensbevis, men også med et fravær der var noget højere end min studievejleder brød sig om.

Jeg er ham, der elsker læring, men ikke trives i skolen. Vi må prioritere noget grundlæggende forkert når videnssøgende unge mennesker, som jeg selv, føler sig kvalt i uddannelsessystemets rigide rammer for hvad den "rigtige" måde at lære på, er.

Da den ivrige 5-årige mig fyldte 8, blev jeg altid først færdig i matematik, og afleverede stolt mit fejlfrie ark til læreren - jeg fik blot den samme slags opgaver igen. Det er længe siden, jeg kunne lide matematik. Hvorfor skal viden indsnævres til at huske tabeller og formler?

Læring handler ikke bare om remser, memorering og karakterer. Folkeskolen skal være alment dannende. Folkeskolen skal netop være folkelig - den skal være at fælles afsæt for hele landets børn og unge - en første smag på den mangfoldige verden, de engang skal overtage. Folkeskolen skal danne læger,

rennovationsmedarbejdere, pædagoger, atomfysikere og rengøringsassistenter. Men mest af alt skal folkeskolen danne et folk der tør tænke nyt, stille spørgsmål til tilværelsen, og skabe forandring. Folkeskolen skal danne individer der går derfra, klædt på til at lære mere og blive klogere - hele livet.

Da jeg var 12 opdagede jeg, at så længe jeg leverede et godt slutresultat, var der ingen der bekymrede sig om, om jeg lærte noget nyt.

Det kan ikke passe, at vi har et uddannelsessystem der uddanner os til tests og prøver, eksamener og vurderinger, præstationer der kan måles og vejes indenfor de smalleste rammer. Vi skal lære - og vi skal lære at lære, ikke bare at præstere.

Da jeg var 18 skulle jeg præsentere et emnevalg for min lærer. Jeg fortalte med lys i øjnene, og blev mødt med en rynket pande og sætningen "det bliver svært at få 12 hvis du vælger det emne". Han forstod ikke, at det ikke var det, det handlede om - for skolesystemet prædiker det dag efter dag.

Uddannelse og læring må aldrig kun blive et spørgsmål om akademiske præstationer. Hvis vi ikke møder de forskellige former for intelligens med nysgerrighed og åbenhed, taber vi dygtige unge mennesker på gulvet. Det er synd for dem - men i høj grad også for samfundet! Det kan ikke være rigtigt, vi kun skal uddannes til at præstere - vi skal uddannes, vi skal dannes, til en livslang læring.

Nu er jeg 19, og jeg er ved at være træt af vores uddannelsessystem og syn på læring, så jeg er taget til uddannelsesdebatten i Nørre Nisum og greb mikrofonen. For jeg tror på, at vi sammen kan og vil genskabe en skole, hvor

nysgerrigheden, innovationen og lysten til at lære mere, vægtes højere end et tal på et stykke papir.

Neo Storgaard Madsen

Jeg hedder Rasmus Bæk Thomsen, og jeg er lærerstuderende fra campus Silkeborg.

Jeg er med i RØST forløbet, som er grunden til at jeg står her. Jeg kommer til at snakke om stress.

Jeg vil nok altid engagere mig i vores fremtid. Dette ligger også til grund for de år som jeg har brugt i skoleråd og andre udvalg. Derfor kan jeg også sige at vi har et godt samfund her i Danmark...

Men det skal man sige, at 'alt er godt, men der er plads til forbedring.' Folkeskolen fortæller en anden historie. Næsten hver 5. lærer er udfordret af stress i følge Danmarks lærerforening. Eleverne er mere interesseret i deres mobiler og fritidsinteresser end den dagsorden lærerne sætter for dagen og vi som samfund forventer mere.

Jeg har set klasser i min praktik, hvor enkle lærer står med klasser som os praktikanter knap kan styre med 3 mennesker.

Hvis vi snakker om rummelighed og mangfoldighed. Er det rummeligt at næsten hver 5. lærer går ned med stress? Vi vil så gerne ha fokus på børnene, men hvad med dem som står med ansvaret for de børn. Dem som står med ansvaret for fremtidens faglærte. Skal de ikke også have det godt?

Lærer tager sig så godt af de unge i skolen. Men hvem tager sig af lærerne når de står med samfundets fremtid på deres skuldre og de ikke kan mere.

Det gør vi alle! Fordi det er vores alles samfund det handler om. Vi har et fælles ansvar, for en fremtid vi kan være stolte af.

Det handler om mental sundhed og der skal gøre noget om det det nu!

Hvis dem som skal tage sig af jeres børn, ikke kan klarer presset, så ligger problemet ikke på børnene, eller forældrene, eller lederne, men på os alle!

Tak!

Rasmus Bæk Thomsen

“Drenge, I er nødt til lige at høre lidt ekstra godt efter. Piger, jer er jeg ikke så bekymret for”

...er en sætning jeg er ved at være godt træt af at høre.

Jeg hedder Ronja Dybkjær, jeg er gymnasieelev på Struer Statsgymnasium, og jeg har taget udgangspunkt i spor 3 om et rummeligt og mangfoldigt uddannelsessystem.

Jeg vil ikke påstå at have et endegyldige svar på noget. Det kræver mange flere hjerner og nogle af jer kvalificerede mennesker. Dog er der en vigtig ting JEG har, nemlig de øjne som hver dag får lov at se uddannelsessystemet fra perspektivet af en elev, med alt hvad der nu hører til.

Gennem min skolegang har jeg gang på gang oplevet hvor meget de forventninger en lærer har til en påvirker hvad man præsterer.

Når jeg ved min lærer tror på mig, og forventer at jeg gør mig umage, har jeg pludselig meget mere motivation end bare ”at skulle være færdig med det her”. Man får lyst til at vise de har ret, og at deres tiltro til en er begrundet.

Det er nu jeg viser tilbage til min første sætning. ”Drenge i er nødt til at tage jer sammen, piger jeg er ikke bekymret for jer.”

Et tydeligt eksempel på meget forskellige forventninger til to grupper af elever.

Selvfølgelig skal man ikke være naiv, alle elever er ikke den samme elev. De har ikke det samme faglige niveau, eller den samme måde at arbejde på. Men jeg nægter at tro på at *alle* drengene i min klasse er fagligt under *alle* pigerne i min klasse.

Og selv i det usandsynlige tilfælde at dette faktisk var sandt, hvad gør en kommentar som denne godt for?

Eksempler som det jeg lige har nævnt, vil nok til være sagt i spøg, men det er aldrig sjovt for nogle at få at vide de er "dårligere". Jeg syntes ikke lærere burde lave jokes på elevers bekostning.

Og de blikke og skuffede suk jeg har fornemmet rettet imod det bagerste bord i klassen nogle gange er meget længere fra en joke, og har i sidste ende nok meget større betydning.

At se, og især tale til, en elev med vinklen "en af dem der ikke gider" bliver ikke andet end en selvopfyldende profeti. Når det som elev føles som om selv læreren ikke tror på man kan eller vil, "hvorfor skulle man så overhovedet prøve".

Min oplevelse er at de allerfleste har et eller andet at byde på. Det er bare ikke altid det kommer frem før de får et ekstra skub.

Jeg kan helt konkret huske et gruppearbejde hvor jeg blev sat sammen med "nogle af dem der ikke gad". Jeg havde høje forventninger for hvad vi skulle nå, og forventede at mine holdkammerater lavede deres del.

Vores projekt blev virkelig godt. Og så snart vi lige kom i gang fungerede gruppedynamikken uden problemer. Først var det bare som om de mærkede at jeg "ikke ville lade dem slippe", men bagefter, og vigtigere end det, var det som om de indså at jeg bare reelt troede på de kunne. At jeg forventede de gjorde deres bedste, og at det var godt!

En lærers job indebærer så meget mere end mit gruppearbejde, men jeg tror de samme principper gælder.

Man skal ikke forvente noget der ikke kan lade sig gøre, men hvis man taler til alle elever med fokus på deres potentiale og det de har gjort *godt*, i stedet for negative antagelser baseret på køn eller fagligt niveau, virker det så meget mere motiverende fra en elevs synspunkt. Måske især på dem der har ekstra brug for den motivation.

Jeg vil opfordre kraftigt til at der bliver sat et fokus på præcis det her. Motivation er en underlig størrelse, og de negative kommentarer der måske mest af alt er vaner eller føles som en joke, er et godt sted at slå ind først.

Alle har brug for at blive mødt på deres niveau.

Alle har brug for at blive taget seriøst.

og Alle har brug for nogle der tror på de kan.

Mange tak

Ronja Dybkjær

Velkomst

Hej alle sammen jeg hedder Sebastian, jeg vil starter med (træde af scenen) for det ikke bliver alt for formelt det her.

Mig

Jeg går på campus herude, elevrådsrepræsentant også er jeg med til at støtte fællesskab vi har herude så godt som jeg nu kan. Og så er jeg meget hamrende ordblind. Og til det vil jeg gerne knytte en lille anekdote.

Hvor skal vi hen?

Jeg kan huske fra dengang jeg gik i folkeskole vidste man ikke hvad ordblindhed var. Og det resulteret i at da vi skulle se Gummitarzan i de mindre klasser, der er der den her scene hvor Gummitarzan åbner en bog og bogstaverne løber af siderne fra ham. Og fordi man ikke vidste noget om ordblindhed dengang blevet seriøst spurgt om det var sådan det er at være ordblind. Svaret selvfølgelig nej men ville ønske jeg kunne have givet lidt mere præcist og klart svar.

FUCK/sur over noget

Jeg synes den historie beskriver meget godt vores uddannelsessystem, og de unge som en del af det. Men vi er misforstået. Det har jeg ligesom så mange andre udsatte unge i det her uddannelsessystem oplevet på første hånd. Det ikke kønt, det ikke en dans på roser ...

3,4 sek pause

Hvad har vi tilfælles?

MEN! jeg ville gerne sige tak til jer for at gøre jeres bedste med de få ressourcer i har.

Bruge jeres tid, energi og engagement på os unge.

3,4 sek pause

Lover

Vi får altid vide vi er fremtidens Danmark, men husk på I morgen er også fremtiden. Og den er i en del af....

Derfor skal i og vi sammen som et fællesskab skabe nye muligheder. Og hvad gør systemet bedre finder vi ud af sammen.

I dag ved vi mere end vi blot gjorde i går, husk nu DU.... er med i det her.

Sebastian Ringø

Hej alle sammen. Mange tak for ordet.

Inde på uddannelsesdebattens hjemmeside er vi alle sammen præsenteret. Jeg er Silje. 25 år. Lige kommet fra at have arbejdet og boet i Australien. Det er tre fakta om mig, som ligger lige til højrebænet.

En fjerde og måske endnu vigtigere fact om mig er at jeg ikke er startet på en uddannelse, og jeg er én af mange.

Vi er herude. Vi lever. Vi arbejder. Vi udforsker. Vi oplever. Vi venter. Vi prøver. Vi er.

Så I skal ikke tænke på os, som dem der ikke vil lære.

I skal ikke tænke på os, som dem der ikke vil uddanne sig.

Men I skal forstå, at det ofte ikke handler om, at vi ikke vil starte på en uddannelse og deltage i uddannelsessystemet. Det handler om de revner, vi falder i, når vi prøver.

Personligt har jeg flere gange ønsket at starte en uddannelse. Jeg kan rigtig godt lide at lære. Og jeg drømmer om en karriere, der engagerer mig.

Udfordrer mig. Gør mig glad. Men hver gang jeg åbner UG's kompas, så skrumper min horisont.

Mine muligheder begrænses. Jeg snubler over en misset deadline.

Derudover så skal jeg forvente at bruge flere år på overhovedet at blive optaget på kvote 2. For jeg har ikke gennemsnittet til kvote 1.

Når jeg som 25 årig finder en uddannelse, jeg godt kunne tænke mig at søge ind på, så skal jeg vente til marts, før jeg kan søge. Herefter skal jeg igennem diverse optagelsesprøver, for MÅSKE at blive inviteret til samtale. Nu er jeg 26 år. Nå men jeg kom så ikke ind. No worries. Nu ved jeg hvad det går ud på. Jeg prøver igen. Endnu et år går. Jeg prøver igen. Kommer ikke ind.. Nu er jeg 27 år. Okay sidste chance, 3. gang er lykkens gang. Jeg søger, kommer til prøve, kommer ikke ind. Nå, hvad så nu?

Jeg er 28 år, og jeg bliver nødt til at finde en ny uddannelse, men det tog mig 25 år at finde den første. Så i bedste fald er jeg 30, når jeg finder noget nyt, der virker spændende, og så starter processen forfra. Det er alt for lang tid at bruge på MÅSKE at komme ind på en uddannelse.

Hvad nu hvis jeg kunne søge hvert halve år. Stadig holde fast i årlig start på studiet. Men så ville jeg have brugt 1,5 år på mine 3 forsøg i stedet for at have brugt 3 år.

Ærligt, har jeg ikke svaret på, hvordan vi i fællesskab kan blive bedre til at gribe 'os'. Hvis jeg havde det, ville jeg give jer en dagsorden i stedet for

et opråb. Men jeg har nogle ideer, og det er jeg sikker på, der er mange andre som mig, der også har. Så gør mig en tjeneste, inviterer flere af os ind i snakken. Som i gør det her i dag.

Start med at spørge, hvem vi er, og ikke hvad vi er. Lad vær med at antage, at vi ikke vil eller ikke kan. Vær nysgerrige på, hvad vi har fået med os, fordi vi ikke som alle andre har gået den slagne vej. Spørg os, hvad vi godt kunne tænke os at bruge tid på, i stedet for hvad vi har gennemsnittet til. Og gør uddannelse mere tilgængeligt. Lad mig bruge 1,5 år på tre forsøg i stedet for 3.

Det handler ikke om, at vi ikke vil. Det handler ikke om, at vi ikke kan. Det handler om de ujævnheder, der er i vores uddannelsessystem, der gør, at vi snubler, før vi når startstregen.

Tak for jeres tid.

Silje Øibakken Falck

Til åbningen af dette års uddannelsesdebat blev det nævnt, at I ikke skal vente på politikerne, men tage sagen i egen hånd.

At I ikke skal vente på, at politikerne fixer problematikkerne med stor mistrivsel og børn som ikke består folkeskolen.

Ansvarer bliver lagt over på jer, eller nærmere os, da jeg også snart er en del af jer.

Jeg er ved at skrive min bachelor som lærer og jeg glæder mig til at komme ud og gøre en forskel, for det er der brug for

Vi kan gøre meget som børne og ungdoms arkitekter, men man kan kun føre hesten hen til truget, ikke tvinge den til at drikke.

Vi kan skabe rammerne for gode uddannelser og uddannelsesmuligheder, men vi alene kan ikke kurere unge menneskers mistrivsel, for det er ikke udelukkende i skolen de mistrives, det er i livet generelt.

WHO forudser at stress bliver den nye epidemi.

Stress har taget sit greb om ungdommen, voksendommen og sågar barndommen.

Samfundets sygdomme er derfor indlejret i hele uddannelsessystemet og det er et stort problem,

for uddannelse som instans, er bygget på den ide, at man tager nogle små mennesker ud fra samfundets rammer og putter dem ind i uddannelse hjulet, med det formål at de skal, dannes til og uddannes om det samfund de skal ud i, soldater der skal kæmpe for landets ve og vel – kinda

Men på nuværende tidspunkt uddanner vi syge soldater

Måske handler nutidens uddannelse for meget om, at unge skal blive en del af det nuværende samfund og dets normer og for lidt om, at de skal komme ud og ændre det til det bedre.

De ender med blot at blive en brik i et meget sygt puslespil.
Vi skal have skabt et nyt puslespil
og måske endda finde et nyt bord at placere det på.

Et godt sted at starte, tror jeg kunne være min franske version af pyt knappen, som jeg kalder “fuck det” knappen.

“Fuck det” knappen er en nej knap,
en nårh, det kan være ligemeget, det skal nok gå alligevel.
En antistress knap.

Forstå mig ret.

Det er ikke en fuckfinger til at give den en skalle,

for det er en nødvendighed i et samfund der skal udvikle sig.
Det er en fuckfinger til at gå ned med stress.
og for at minde mig selv om at anvende denne knap, har jeg
farvelagt min langefinger negl

Jeg tror det er vigtigt at kunne stå op for sig selv og sige nok er
nok.
For nok er virkelig blevet nok.

Vi i dette telt og de unge må stå imod samfundsstrømmen af stress
og hastighed og turde at sige nej, turde at sige fuck det.

For det at sige nej, er en meget vigtig egenskab.
Den afgrænser dig som person og du viser dig selv ved at stå fast
og sige fra
Du giver dig selv noget fodfæste,
hvilket er en nødvendighed i en verden med et meget hurtigt
livstempo.
Hvis du altid siger ja, er du blot en vandmand der flyder med
strømmen.

Derfor:

Sig nej til altid at være klar, nej til at få 12 i alt for enhver pris,
nej til at være voksen når du er ung,

nej til stress, nej til at leve et falsk glansbillede liv, nej til at forme dit liv efter prestige fremfor værdi.

Vi må stå fast og slå nogle dybe rødder,
for som der blev sunget i jubilæums sangen,
så vælter korte rødder i livets stærke vind.

Jeg synes vi skal minde de unge om, at når de vælger de utallige
gange og stå og se sig selv i et spejl.
Så skal de kigge sig selv i øjnene og tænk

det er Okay at være en snegl,

det okay at være langsom og lave fejl
og jeg skal husk engang i mellem at bruge min langefinger negl!

- Bliv stående og hold den 😊

Tobias Sun Rose-Kim

